

IRIS WERD VERLATEN DOOR HAAR MAN

‘Hij wil op den duur
kijken wie hij

het leukst

vindt. Daar leen ik
mij niet voor’

En dan opeens word je verlaten. Hij heeft een ander. Toch maakt dat sommige vrouwen heel strijdbaar. Iris van Scheppingen (35) bijvoorbeeld, moeder van Jane (8) en Faye (4). “Zijn beslissing is het beste wat mij ooit is overkomen.”

“Een doodgewone maandagavond in maart. Thuis op de bank, met z’n tweeën, zoals zo vaak. Toch voelt het anders tussen hem en mij. Ik houd mij vast aan iets bekends, maar als ik dichterbij kom, herken ik het niet meer en is er niets meer om mij aan vast te klampen. Ik kijk opzij en vang zijn blik. Hij zegt me dat hij me iets moet vertellen. ‘Dat hoeft niet,’ zeg ik, ‘Ik weet het al.’

Mijn man verlaat mij voor een andere vrouw, een oudere vrouw bovendien. Een vrouw wier naam ik weleens heb gehoord omdat hij haar kent door zijn werk. Een vrouw die mij onberoerd laat, maar die op die avond in maart mijn veertien jaren met hem in een klap om zeep helpt. Mijn hoofd zit vol vragen. Waarom? Wat ging er verkeerd, en

wanneer? Wat geeft ze jou, wat je bij mij mist? Hij zegt dat hij zich door haar begrepen voelt. Ik hoor zijn woorden, maar ze klinken volslagen onzinnig. Mijn lijf doet zeer. Een intens verdriet overvalt mij en in die overpeinzingen en uren van eenzaamheid besluit ik haar een e-mail te sturen. ‘Nice to meet you too,’ tik ik in de aanhef. Ik voel geen woede, maar zet uiterst kalm mijn vingers op de toetsen. Natuurlijk ben ik boos op haar, maar mijn woede is vooral op hem gericht. Hij is de getrouwde man, die niet alleen mij maar ook zijn twee dochters in de steek laat. De e-mail verstuur ik uiteindelijk niet.”

Trouwring zonder betekenis

“Die nacht begin ik aan mezelf te twijfelen. Woorden, herinneringen, alles flitst door mijn hoofd. Hoe kan ons perfecte huwelijk zomaar in het niets oplossen? Om drie uur ’s nachts besluit ik naar bed te gaan, maar liever zou ik in gesprek met hem gaan. Om hem ervan te overtuigen dat hij een grote fout begaat, dat hij misschien in een midlife-crisis zit en dat we eruit gaan komen. Samen. Als ik hem onverstoord in ons bed zie liggen, probeer ik zijn telefoon uit zijn broekzak te vissen. Zomaar, om hem wakker te maken, een reactie te ontlokken,

contact met hem te maken, hem niet kwijt te raken. Hij schrikt wakker en staat op. In een ruk slinger ik de trouwring door de slaapkamer, een voorwerp dat ik vanaf dat moment zijn waarde niet meer toeken. Zeven lange dagen gaan voorbij totdat hij zijn koffer gaat pakken. In die week is hij deels bij haar en bij mij. Ik probeer hem al het moois te laten zien dat wij hebben. Kijk naar ons leven, kijk naar je dochters, zie mij! Terwijl ik hem terug probeer te trekken, weet ik dat het te laat is. Hij heeft zijn beslissing al genomen, hij wil dat andere leven, zonder ons, maar met haar. Het is een week van pijn en hoop. Pijn voel ik op de momenten van samenzijn terwijl ik hem op de klok zie kijken. 'Wil je naar haar toe?' vraag ik. Vijf minuten later slaat de deur dicht. Dit houdt ik na drie keer niet meer vol, en zeg hem voorgoed te vertrekken. Hij

wil, zo zegt hij, op den duur kijken wie hij het leukst vindt. Zijn woorden schudden mij wakker, daar leen ik mij niet voor. Na veertien jaar huwelijk zou hij die vraag niets eens moeten hoeven te stellen. Zwijgend loop ik achter hem aan de trap op en maak stapeltjes van zijn kleren. Ik voel niets, ik ben verdoofd, ook als ik met zijn koffer de trap af loop en het portier van zijn auto hoor dichtslaan."

Cruciale wandeling

"De eerste week zonder hem is leeg. Ik speel de opgewekte moeder voor mijn dochters die de lege stoel niet raar vinden omdat papa wel vaker niet kan mee-eten door zijn werk. Mijn keel blijft droog en elke hap blijft steken. Ik kom de dag door alsof ik in de rouw ben. In die tijd maak ik lange boswandelingen met mijn hond en op een ochtend gebeurt er iets wat mijn leven drastisch zal veranderen. Ik raak verdwaald en ben even in paniek, maar ik merk dat ik mijn angst omzet in een positieve gedachte. Ook als ik de weg kwijtraak, kom ik altijd wel ergens uit. Misschien niet op de plek die ik heb bedacht en niet volgens de route die ik heb uitgestippeld, maar ik kom er. Ik beseft dat ik op een kruising sta en alle kanten op kan gaan met mijn leven. Ik heb de keuze om de stappen te nemen die ik wil. Die gedachte geeft mij zó'n vrijheid en sterkt zó mijn zelfvertrouwen, dat ik sindsdien het leven omarm. Nog nooit heb ik het leven zo intens beleefd en gevoeld als nu. In mijn huwelijk dacht ik gelukkig te zijn, het perfecte plaatje waaraan ik voldeed was een bedachte droom. Een verwachting die ik mezelf had opgelegd, door te trouwen met een ambitieuze, knappe man, een mooi huis te kopen en twee kinderen te krijgen. In ►

'Mijn man verlaat mij voor een andere vrouw, een oudere vrouw bovendien, en mijn hoofd zit vol vragen. Waarom? Wat ging er verkeerd, en wanneer?'

'Ik heb de keuze gemaakt om niet als slachtoffer verder te gaan, maar om weer gelukkig te worden'

ons huwelijk plaatste ik mijn stappen zoals ze van mij werden verwacht. Ik vertrouwde volledig op hem, want hij maakte de goede keuzes en ik liet ze graag voor mij maken. Nog zoekende naar mijn identiteit gaf ik mijn leven vorm door mij onder te dompelen in een kabbelend bestaan waarvan ik dacht dat het bij mij paste. Nu, een jaar later, kan ik zeggen dat dat leven niet meer bij mij hoort. Ik heb de keuze gemaakt om niet als slachtoffer verder te gaan, maar om weer gelukkig te worden. Zelf heb ik de slingers opgehangen en dat laat ik niet meer door een ander doen. Natuurlijk mag er ruimte zijn voor pijn en verdriet. Dagen, weken, maanden heb ik gehuild, maar ik sta niet toe dat verdriet de overhand krijgt. Ik heb deze heftige levensverandering moeten meemaken om de moed en de kracht in mezelf te ontwikkelen en te

ontdekken, om mijn eigen pad te kiezen. Zijn beslissing is het beste wat mij ooit is overkomen. Ik heb mijzelf ontdekt, ik kan keuzes maken, ik volg mijn gevoel en intuïtie. Daarvoor leunde ik op hem en hij is ook een man die het prettig vindt om veiligheid te bieden. We waren een goede match door elkaar te geven wat we dachten nodig te hebben, alleen bleek het een schijnzekerheid te zijn.

Soms barst ik uit elkaar van geluk. Als ik met mijn dochters op pad ben en de zon op mijn huid voel schijnen. Na twee maanden heb ik zelf het ouderschapsplan geschreven, gewoon op diezelfde bank. Iets wat ik daarvoor aan een ander zou overlaten. Hij twijfelde toen ik hem vroeg zijn handtekening te plaatsen. 'Dit voelt niet goed,' zei hij. Vier maanden later vertelde hij er spijt van te hebben en stelde hij voor om ons leven weer op te pakken, maar ik bedankte. Ik pas niet meer in ons leven, hij past niet meer bij mij. Ik ben een ander mens geworden, een volwassen vrouw die haar eigen beslissingen neemt. Als ik met mijn dochters de hele zondag in mijn pyjama wil rondlopen, voelt het als een bevrijding. Ik stap met ze op het vliegtuig en geniet. Ik lééf. Hij is inmiddels weg bij zijn vriendin Susanne, ze wonen apart en hebben een knipperlichtrelatie. Onze kinderen hebben door de scheiding een andere vader terug, een betere uitvoering van de vorige. Een die zich niet alleen op zijn werk richt, maar bewust tijd voor ze vrijmaakt. Het liefst zou hij alles vergeten en weer opnieuw beginnen. Maar daar is het te laat voor. Boven mijn spiegel hangt al heel lang een kaartje met een tekst: 'Door los te laten zonder angst, ontvang ik alles wat ik nodig heb.' Het is mijn waarheid en lijfspreuk geworden." ■

VERLATEN VROUWEN

In het net verschenen boek *Verlaten Vrouwen* van journaliste Corine Koole komt het verhaal van Iris ook voor. Corine over de vrouwen die zij heeft geïnterviewd voor haar boek: "Wat de vrouwen gemeen hebben is hun totale ontredde. Op een of andere manier voelt niemand het aankomen dat haar man weggaat. Ze vallen kilo's af en slapen niet meer. Dat duurt maanden, soms jaren. Maar dan - en ook dit hebben alle vrouwen gemeen - gebeurt er wat. Ze vinden een nieuwe baan of gaan verhuizen en krijgen een heel nieuw leven. Ze dachten niet zonder die man te kunnen leven. Maar wat blijkt? Het gaat heel goed. Die ervaring maakt hen sterk. Bijna alle vrouwen die ik sprak zeggen blij te zijn dat hun huwelijk afgelopen is. Ze zijn gelukkiger zonder, en soms met een nieuwe man.

Wat ik mooi vind is die kracht die vrouwen - ook de meest afhankelijke - hebben. Een kracht die maakt dat ze niet onder de dekens blijven liggen. Ze staan op, trekken een vrolijk gezicht en zorgen voor hun kinderen, het belangrijkste in hun leven. Als ze thuiskomen van het naar school brengen, kruipen ze weer in bed tot het tijd is voor ophalen. Dat gaat zo een paar weken door. Dan trekken ze zich aan hun haren uit het moeras en maken er wat van. Hup, tent in de auto en naar Zuid-Frankrijk met de kids." Corine Koole, *Verlaten vrouwen*, uitgeverij Prometheus.